

Година I.
Брой 2
Януарий 1940 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ
ЙОРДАНЪ НЕДКОВЪ
Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ за ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии
Урежда комитетъ отъ учители ЦЕНА 1 ЛЕВЪ Излизатъ 8 броя годишно

1940

Дѣдо Коледа

Старата година потопа ржцетъ си въ човѣшка кръвъ и си отиде. Като грѣшница, прегърбена отъ злнитѣ, които е сторила на всички хора по земята, тя си замина къмъ вѣчността, за да не се върне вече никога...

Ето, предъ насъ е Новата година — свѣтла, чиста и пълна съ надежди. Дано тя да донесе миръ на земята. Дано донесе радости на цѣлия български народъ и да запише съ златни букви името си въ историята му. Дано презъ нея се пѣятъ пѣсни изъ ниви и ливади, изъ гори и поля, надъ села и градове.

Нека тя донесе на нашитѣ малки читатели здраве, успѣхъ въ училище и много радости.

Честита нова година!

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Преди 1939 години въ пещерата край Витлеемъ се роди Исусъ Христосъ. Той слѣзе на земята, за да донесе на хората миръ и любовъ; да изтрие сълзитѣ отъ очитѣ на сирацитѣ и да нахрани гладнитѣ. Той бѣше кротъкъ и смиренъ, защото искаше да посѣе въ сърдцата на хората кротостъ и смиреностъ.

Отъ тогава минаха много години. Много хора прегърнаха Христовото учение и умрѣха за Исуса, за да уредятъ царството му на земята. Но и до сега нашиятъ Богъ още не е влѣзалъ въ сърдцата на всички ни, защото и днесъ не сж изтрети сълзитѣ отъ очитѣ на беднитѣ, гладнитѣ и сирацитѣ. Защото и днесъ хората се избиватъ единъ другъ, вмѣсто да живѣятъ като братя.

Всѣка година празнуваме Рождество Христово. Дано скоро отпразнуваме раждането на Бога въ сърдцата на всички хора по земята.

Честито Рождество Христово!

До ученицитѣ и ученичнитѣ въ
първоначалнитѣ училища и прогимназитѣ на
Варненска и Провадийска околии.

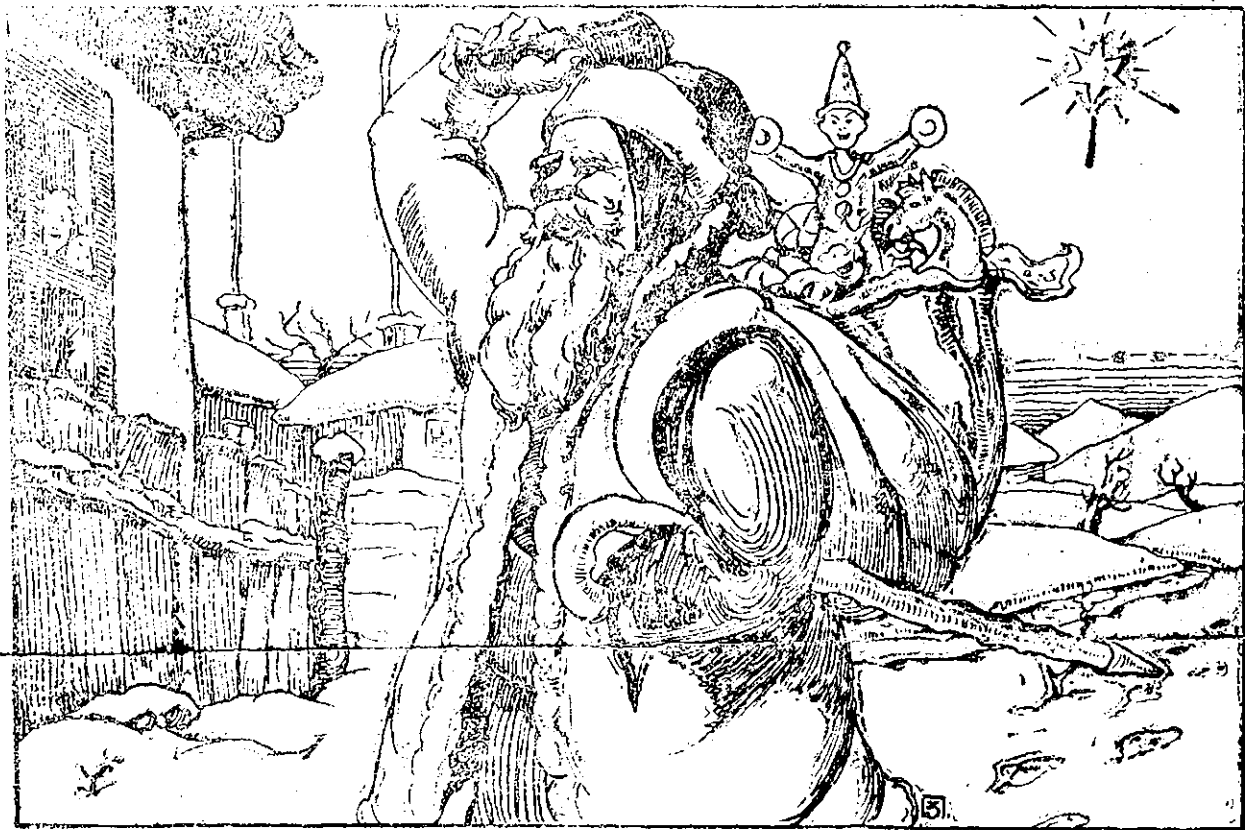
ДРАГИ ДЕЦА,

Поздравявамъ Ви съ новата година. Желая да бждете здрави и бодри, весели и доволни. Нека трудолюбието и обичта къмъ учението не ви напускатъ презъ цѣлата година, за да можете да завършите успѣшно отдѣлението или класа, въ които сте сега, и всички идната учебна година да преминете въ по-горно отдѣление и класъ. Пожелавамъ ви да се държите и въ училище и вънъ отъ него така, че винаги да радвате вашитѣ учители и родители. Правете онова, което учителитѣ и родители ви съветватъ, защото тѣ ви обичатъ и ви желаятъ добро.

Между васъ има доста деца, чиито родители преди двадесетъ години бѣха прокудени отъ роднитѣ си огнища. Тѣмъ пожелавамъ презъ 1940 година да се завърнатъ въ роднитѣ си мѣста.

Честита нова година!

Шуменски областенъ училищенъ инспекторъ
ПАВЕЛЪ МИХАЙЛОВЪ.

Коледна звездица

На небето грѣе чудна
коледна звездица.
Чакатъ радостни и будни
малкитѣ дечица.

Дѣдо Коледа пжтува
презъ гората снѣжна,
вече близичко се чуватъ
три звънчота нѣжни...

Кошче сжжпи армагани
носи той за всички,
свирки, куклички засмѣни,
топли ржжавички.

Че добрички и послушни
цѣлата година
бѣха нашѣ веселушки
въ детската градина.

Весла Паспалеева.

Дѣдо Коледа

Бѣли порти отворете,
Дѣдо Коледа срещнете,
че ви носи много дари,
води гости — коледари!

Да попѣятъ на стопани,
да поскачатъ както лани,
че да бждатъ все засмѣни
и като божуръ червени...

Да сж живи, да сж здрави,
всѣки злото да забрави.
Да сж пълни вси хамбари
съ пшеница — златни дари.

Да натегнатъ вредъ лозята
съ грозде — радость за сърдцата,
че да свѣтнатъ пакъ душицѣ
на Росица катъ водитѣ...

Бѣли порти отворете,
Дѣдо Коледа срещнете!
Ей, изгрѣва въ небесата
на Исуса нашъ звездата!

Недѣлчо Тинчевъ.

Срещу Коледа

Бѣдни вечеръ. Градътъ е
окжпанъ въ чудна свѣтлина.
Отъ небето бавно падатъ бѣли
хубави снѣжинки. По улицитѣ
бързатъ граждани, натоварени
съ пакети. Всички се прибиратъ

вжщи да посрещнатъ коледа.
И Кирчо бързаше къмъ край-
ния кварталъ. Сестричката му
бѣше болна, и той тайничко
се готвѣше да я зарадва. Бѣше
купилъ една хубава елхича и
четири бѣли свѣщици: една за
болната си сестричка, по една
за него и майка му и една за
покойния му татко. Оставяха
му още двадесетина лева. Той
съ мжка ги бѣше спечелилъ,

презъ деня и искаше да купи
подарѣкъ за болната. Сега оти-
ваше къмъ магазина, кждето
се продаваха евтини подарѣци.
Той вървѣше и си мислѣше за
кукличката, която сестричката
му често споменаваше съ су-
житѣ си устнички.

Наблизо затваряха хлѣбарни-
ца. Единъ просякъ се молѣше
за парче хлѣбъ. Нѣкой го пждѣ
(Следва на 2 страница)

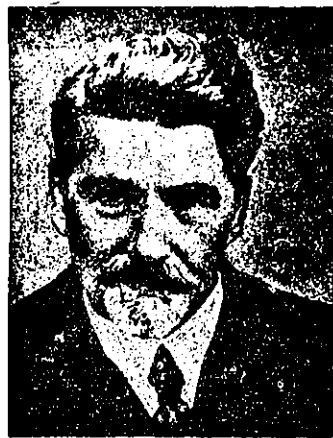
СКЖПИ ПОКОЙНИЦИ

Проф. Ас. Златаровъ,
роденъ въ Хасково презъ 1885 год.,
умрѣлъ въ Виена на 22 декемврий,
1936 год.
Работливъ български ученъ, който
заради науката не пожали и живо-
та си. Между ученицитѣ бѣше из-
вестенъ като голѣмъ кооперативенъ
деецъ.

Йорданъ Йовковъ,
роденъ презъ 1884 год. въ с. Же-
равна, Котленско, умрѣлъ на 15 ок-
томврий, 1937 год. въ Пловдивъ.
Най-добриятъ български разказвачъ.
Учителствувалъ въ Добруджа, обик-
наль я много и писалъ много
за нея.

Антонъ Страшимировъ,
роденъ презъ 1872 год. въ гр. Вар-
на, умрѣлъ въ Виена на 7
декемврий, 1937 год.
Голѣмъ нашъ писателъ, който ни ос-
тави много разкази, романи, повести
и драми. Той бѣше единъ отъ най-
добритѣ познавачи на българския
народъ, когото много обичаше.

П. К. Яворовъ,
роденъ въ гр. Чирпанъ презъ 1877
година, умрѣлъ въ София на 29 ок-
томврий, 1914 год.
Единъ отъ най-добритѣ и най-буй-
нитѣ наши поети. Той не писалъ са-
мо стихове, а съ пушка на рамо се
борилъ и за свободата на
Македония.

СУРВАКАРСКА ПЪСЕНЬ

Сурва, сурва, сурвакари,
редъ по редомъ млади, стари,
бийте здраво по гърбина —
да е Новата година
плодна, весела и сита,
и за всичкитѣ честита....

Пѣйте ниви да сж житни,
и ливади росни, китни,
да цвѣти божуръ, калина,
и трендафилъ въ градина.

Сурва, сурва, сурвакари,
пълни весели хамбари,
въвъ котлето кървавица,
на децата по жълтица.
Сурва, сурва, до година,
до година,
до амина!.....

Й. Стубелъ

Мий жбитѣ си!

Нѣкога ти имаше здрави,
хубави, бѣли жби. Иди се-
га предъ огледалото, отвори
устата си и вижъ: вмѣсто
бѣли, имашъ нечисти, по-
жълтѣли и кухи жби, на
които зѣятъ черни дупки.
Не се чуди! Твоего нехай-
ство къмъ жбитѣ ти ги
погуби. Ако продължавашъ
да не се грижишъ за тѣхъ,
утре ще останешъ безъ
жби. Когато изпадатъ ж-
битѣ ти, ще догрознѣшъ.
А съ какво ще дѣвчешъ
храната си? Ще се прину-
дишъ да я поглъщашъ не-
сдѣвкана, а съ това ще по-
вредишъ стомаха си! А следъ
едното страдание ще дойде
и друго. Не бива тѣй! Гри-
жи се за жбитѣ си, и тѣ
ще ти служатъ вѣрно, презъ
цѣлия ти животъ. Какво
искать тѣ? Нищо друго ос-
венъ да ги миешъ следъ
ядене.

Запази жбитѣ си! По то-
зи начинъ ти ще запазишъ
здравето и младостта си!

Презъ празниците
не забравяйте, че
имате и б е д н и
другарчета!

Помогнете имъ!

Росица Ив. Чалъкова
III кл.

Варна - Шипка

Пѣтни бележки

(Продължение отъ I брой)

Срѣдъ онѣмлитѣ скали, нѣ-
когашни високи крепости, ви-
таятъ духоветѣ на старитѣ царе.
Рѣката ромоли, разправя и ще
разправя презъ вѣковетѣ за ра-
достнитѣ и скръбни дни на
българското племе. Разглежда-
ме жалкитѣ останки отъ ми-
налото величие на старата ни
столица и се любуваме до на-
сита на красивия градъ. Кап-
нали отъ умора, вечерята ла-
гаме да спимъ. Но, очитѣ ни
не се затварятъ. Мисълта ни
се носи далечъ назадъ въ вѣ-

ХРИСТОСЪ СЕ ВЕЧЪ РОДИ!

Камбани в'утринъ свята
ше чуемъ с' радостъ ний,
ше чуемъ новината,
Христосъ че се роди.

Дошелъ е насъ да учи —
и стари и деца —
за обичъ да отключи
пакъ нашитѣ сърдца.

Затуй е вънъ тѣй бѣло,
свѣтътъ е чистъ и новъ, —
за сърдцата е изгрѣла
Христовата любовъ.

По Н. Фурнаджиевъ — Б. Тричковъ

Молитва

Благослови презъ Новата година,
о, Господи, и моята Родина!
И гдето българинъ на Тебъ се моли,
да нѣма тамъ неправди и неволи.

С. Чилингировъ

ше и ругаше. Гжста бѣла
брада покриваше лицето му.
Бѣше облѣченъ въ нѣкакви
дрипи. Кирчо се сепна. Той поз-
на просяка. Това бѣше дѣдо
Андрей, който живееше край
града въ съборна кжшичка.
Колко приказки е разказвалъ
той на Кирча и другаритѣ му!
А сега? Утре е Коледа, пѣкъ
той нѣма парче хлѣбъ!... От-
къмъ морето вѣе студенъ вѣ-
търъ и гони снѣжинкитѣ, кои-
се топятъ въ горешитѣ старче-
ски сълзи.....

Кирчо погледа нещастния
старецъ, погледна паритѣ, кои-
то стискаше въ ржката си, при-
стѣпи къмъ просяка и рече:

— Дѣдо Андрей, ела!
Просякътъ го позна.
— Кжде ще ме водишъ? —
попита той. Гладенъ съмъ.
— Азъ ще те нахраня.
— Че тикакво имашъ, синко?
— Имамъ азъ! Ела, ще те во-
дя у дома.

Кирчо хвана просяка за ржка,
и тръгнаха. После той се отби
за малко въ единъ магазинъ,
купи хлѣбъ и плодове, взе и
една звездичка за елхата, и
дватамата се изгубиха изъ тъм-

нитѣ улички на крайния квар-
талъ. Старецътъ говорѣше нѣ-
що, но Кирчо не го чуваше.
Бѣше му леко и радостно.

Когато стигнаха до малката
кжшичка, Кирчо запали свѣ-
щичкитѣ на коледната елха и
въведе стареца.

— Мамо, — прошепна той,
нося коледна елха на Милка. И
Дѣдо Коледа вода. Вижъ!...

Майката посрещна просяка,
прегърна детето и каза:

— Тя е по-добре, синко.
Милка ще оздравѣе! Вижъ
какъ се усмихва въ сѣня си.....
А колко хубава е твоята елха,
и какъ чудно блести малката
звездица!.....

Болната спѣше. По бледото
й лице играеша усмивка. Кирчо
сложи елхата на масичката до
нея и колѣнички. Свѣщичитѣ го-
рѣха и пълнѣхата стаята съ лека
свѣтлина. Майката плачеше, а
просякътъ се кръстѣше. Въ ду-
шата на Кирча грѣеше друга свѣ-
тлина. Бѣше му леко, леко....

Надъ града се разнесе тър-
жественъ звѣнъ на камбанитѣ.
Христосъ се бѣше родилъ.

Чичо Данъ.

УЧЕНИЦИТЪ ТВОРЯТЪ

ЖЕРТВИ НА МОРЕТО

Двамата братя-рибари живяха честито във бедна хижка край морето, заедно с семействата си. Тъ ловяха риба, продаваха я, с парите изхранаха жените и децата си и бяха доволни.

Тази вечер рибарите бяха много замислени, и по лицата им се четеше тъга. От няколко дни морето беше сърдито, риба нямаше, а децата искаха хлѣбъ. Сега небето бѣ покрито сѣ гъсти, тъмни и нависени облаци. Духаше силен вѣтрѣ. Морето бѣше бурно и мѣтно. Чуваха се писъци на диви патици и чайки, които прелитаха къмъ брѣга. Миришеше на водорасли. Голѣмитѣ и страшни вълни се гонѣха яростно и се разбиваха о скали. Рибаритѣ стояха мълчаливи предъ лодката и гледаха разбунтуваното море. Вжъщи ги чакаха малкитѣ имъ деца, останали безъ парче хлѣбъ. Предъ хижата бѣха женитѣ имъ, които загрижено имъ викаха нѣщо.

Рибаритѣ дълго се вглеждаха въ морето, вслушаха се въ пѣсенята на бурята, хвърляха погледи къмъ бедната си хижка и, най-после, решиха да опитатъ късмета си. Тѣ започнаха да приготвятъ лодката. Изплашенитѣ имъ жени се приближиха и ги молѣха да не влизатъ въ морето.

— Не влизайте! — думаха тѣ. Морето е сърдито. Гладни ще стоимъ, само вие да сте при насъ. Не оставяйте децата си сираци! . . .

— Не може! — отарѣщаха мжжѣтѣ. Решихме вече и ще трѣгнемъ. А вие се приберете при децата. Ще се върнемъ.

Рибаритѣ влѣзоха вжъщи, цѣлунаха децата си, които не бѣха още заспали, помжчиха се да успокоятъ женитѣ си и излѣзоха. Отарѣзаха лодката и сѣло загребаха. Женитѣ стояха на брѣга, докато лодката се изгуби въ тъмнината, и се прибраха въ хижата.

Отдавна монасите сж свършили вечерната си молитва. Скъргането отъ вратитѣ на килиитѣ имъ затихна. Само отъ нашитѣ спални се носи шумъ отъ закачки и пѣсни. Ужъ сме изморени отъ дългия пътъ, пъкъ сънятъ бѣга отъ насъ. Но при мисълта, че тукъ е света обителъ, че сме срѣдъ хора, отдали се на постъ, молитва и служене Богу, ние утихаме и се унасяме въ сладкъ сънъ. Рано сутринта монастирското клепало ни кани на сутрешна молитва. Помолваме се, закуваме и потегляме къмъ „Св. Никола“. Пакъ пѣсни и викове . . .

Вървимъ нагоре, вдишваме дълбоко чистия планински въздухъ и не усѣщаме никаква умора. Очитѣ ни не могатъ да се наситятъ на чудеснитѣ гледки. Отъ двѣтѣ страни на стрѣмната пътека се издигатъ до небето вѣковни букаци, а край тѣхъ пѣнливо скачатъ отъ камъкъ на камъкъ ручейчета . . .

Двамата братя гребѣха тежко. Бурята се усилише, и вълнитѣ ставаха по-голѣми. Лодката подскачаше като малка черупка отъ вълна на вълна. Рибаритѣ разбраха грѣшката си, защото почувстваха, че не могатъ да управляватъ лодката. Бурята си играеше съ нея и я тласкаше все по-навътре въ морето. Надъ рибаритѣ се бѣше навесила смъртъта. Тѣ почувстваха това и се отказаха отъ лова, а се борѣха само да се спасятъ. Опитаха се да се върнатъ назадъ, но изгубиха посоката. Лодката почна да гребе вода. Двамата братя оставиха греблата и се помжчиха да изхвърлятъ водата, но морската стихия бѣше по-силна отъ тѣхъ. Една вълна наклони лодката и я обърна. Рибаритѣ се намѣриха вѣнъ отъ нея. Въ тъмнината тѣ не я видѣха вече. Помжчиха се да се добератъ до брѣга, който имъ се струваше близко, но нищо не се виждаше. Отъ време на време предъ изморенитѣ имъ очи се мѣркаше нѣкаква далечна свѣтлина, която скоро се изгубваше. Тѣ почнаха да губятъ сили. Черни мисли като стрѣли пронизваха главитѣ имъ. Тѣ виждаха дребнитѣ си дечица да плачатъ за парче хлѣбъ по улицитѣ . . . Като разбраха, че не могатъ да се спасятъ сами, беднитѣ рибари нададоха викове за помощъ. Но никой не ги чуваше. Гласовѣтѣ имъ се изгубиха срѣдъ шума на морето.

— Господи, Господи! Погрижи се за децата ни! — бѣха последнитѣ имъ думи.

Морето ги погълна.

Цѣла нощъ женитѣ имъ не мигнаха, а се молѣха презъ съзвѣзди и чакаха. Въ очитѣ имъ се четѣше тревога, защото знаеха, какво може да се случи. Децата сжщо не спѣха. Тѣ зѣзѣха отъ студъ подъ скжсанитѣ черги и отъ време на време плахо питаха за бацитѣ си. Майкитѣ имъ ги залѣзваха нѣщо и пакъ млѣкваха.

Съмна. Морето утихна. Ду-

хаше съвсемъ слабъ вѣтрѣцъ. Слънцето се показа на хоризонта. То се огледа въ морето, което сякашъ бѣше покрито съ свѣтло-червена коприна. Женитѣ и децата на рибаритѣ бѣха на брѣга. Очитѣ имъ гледаха въ далечината, съ надеждата да видятъ познатата лодка. Нищо не се виждаше тамъ. Тогава тѣ трѣгнаха по брѣга. Видѣха нѣщо да се чернѣе. Изтрѣпнаха и забързаха по мокрия пѣськъ. Изведнажъ за мрѣзнаха на мѣстата си. Остри писъци се изтрѣгнаха отъ гърдитѣ имъ. Предъ тѣхъ бѣха труповетѣ на двамата рибари. Женитѣ и децата се хвърлиха върху близкитѣ си, и горещи съзвѣзди закапаха отъ очитѣ имъ. Но тѣзи съзвѣзди не можаха да стоплятъ изстиянитѣ трупове . . .

Късно следъ обѣдъ две нещастни жени, облѣчени въ черно, се върѣщаха отъ гробищата къмъ рибарскитѣ хижи. Подирѣ тѣхъ бавно крачеха клети сирачета, които оставяха съ боситѣ си крачета следи по ситния пѣськъ.

Марийка Великова,
II а кл. при у-ще
„Ц. Симеонъ“ въ гр. Варна.

ПЪРВИ СНѢГЪ

Шомъ се събудихъ, видѣхъ, че вали снѣгъ. Зачудихме се и се зарадвахме съ братчето си.

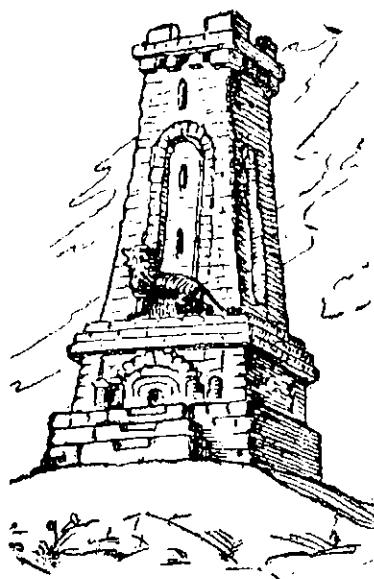
Трѣгнахъ на училище. Стана ми студено. Ржцетѣ и лицето ми почервенѣха. Погледнахъ нагоре. Малки бѣли и кристални пеперудки се гонѣха изъ въздуха, падаха на земята и се стопяваха. Скоро земята ще се покрие съ бѣла снѣжна покривка. Тя ще запази семената да не замрѣзнатъ.

Когато видѣхъ милитѣ снѣжинки, азъ си спомнихъ за хубавото стихотворение:

„Мили, хубави снѣжинки,
леко се ронете,
ниви, дворища, градинки
вие побѣлете!

Че следъ малко зимни хали
лудо ще завѣятъ,
а безъ вази семената
какъ ще оцѣлѣятъ?“

Сийка Миркова,
III а отд. при у-ще „Ст. Нареджа“,
гр. Варна.

паднали тукъ, кждето всѣка стѣпка свидетелствува за вашия героизъмъ! Виждамъ ви, опълченци, какъ съ камъни и дървета се борите съ петвѣковния врагъ! Кое българско сърдце не би трепнало предъ

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

ДО „СНОПЧЕ“

Преди една седмица нашиятъ учителъ ни каза, че щѣло да излѣзе детско вестниче въ Варна. Съ нетѣрпение го очаквахме. Дойде най-после очакваниятъ день. Учителътъ ни слиза по стълбитѣ и носи въ ржката си връзка вестници. Веднага разбрахме, че е многоочаквания ни вестникъ. Всички се събрахме около учителя и искахме да научимъ името на вестничето. Нѣкои успѣха да прочетатъ и викнаха: „Снопче“!

Влизаме въ класната стая. Веднага си купихме вестничето. Останаха ученици, които не си купиха, но ние ще имъ дадемъ да прочетатъ нашитѣ.

Ще очакваме да получимъ „Снопче“ пакъ!

За всички ученици отъ IV отделение.

Денко Станчевъ,
с. Войводино, Варненско.

Днесъ получихме многоочакваното „Снопче“. Каква радостъ бѣше то за насъ! Всички искаха да си купятъ, за да може всѣки да го чете. Следъ дълги препирни помежду си решихме на всѣки чинъ да се получава по едно вестниче, а да ги четемъ общо.

Обещаваме Ви, че ще работимъ и ние, ученицитѣ отъ с. Орѣшакъ, защото успѣхътъ на „Снопче“ е успѣхъ на нашата околия, а сжщо и успѣхъ за насъ.

Деспина Илиева
дописница и настоятелка за III
отдѣление, с. Орѣшакъ.

Четете вашето „Снопче“

ПИСМО - ОТГОВОРЪ

Мила Марийке,

Писмото ти ме много зарадва, защото разбрахъ отъ него, че не сте ме забравили. То ми припомни за днитѣ, прекарани заедно, за лудешкитѣ игри и за хубавитѣ часове, въ които всички слушахме съ трепетъ обичнитѣ си преподаватели . . .

Питахъ ме, какъ се чувствавамъ между новитѣ съученици и учители. Свикнахъ вече. Тѣ сж много добри, но не мога да ги замѣня съ васъ! Мжчно ми е само, че ти единствена ми се обади, а другитѣ още не сж ми писали.

Столицата ни е много хубавъ градъ. Улицитѣ сж прави и красиви. Много хубави и интересни сж зоологическата градина, градината на Царскитѣ деца, държавната печатница, университетътъ, народното събрание, музеитѣ и др. Срѣдъ града е Царскиятъ дворецъ, а близо до него — храмътъ „Александъръ Невски“.

София е голѣма и хубава, но азъ още тжжа за моя далеченъ роденъ кжтъ — Царицата на Черно-море, която оставихъ не по свое желание.

Моля те, пиши ми какъ водите дневницитѣ си. Голѣма радостъ ще ми доставя вестничето ви, защото въ него ще мога да чета ваши съчинения.

Сега ще ти съобща най-радостното: мама ми обеща, че презъ лѣтната ваканция ще дойдемъ въ Варна. Тогава отново ще се върнатъ незабравимитѣ дни, прекарани заедно.

Благодари на цѣлия класъ отъ мое име за поздравитѣ и му предай моитѣ благопожелания.

Предай непременно сърдечнитѣ ми привѣти на всички учители.

Цѣлува те приятелката ти

Лена.

ЛЕНА ЛЕВЧЕВА, уч. отъ II
кл. при XII прогимназия,
София.

спомена за васъ? Кой българинъ не би заплакалъ предъ подвига ви великъ? . . . И азъ плача. Плача отъ радостъ. Плача отъ гордостъ . . . Бждете навѣки благословени! . . .

Шипченския манастиръ. Слънцето блести съ ослѣпителна свѣтина върху позлатенитѣ кубета. Каква красота! Сякашъ приказенъ дворецъ, захтанъ срѣдъ зеленина. Многобройнитѣ камбани пѣятъ нѣкаква пѣсень. Струва ми се, че чувамъ пѣсенята на свободата. Влизаме въ храма-паметникъ и прекарваме нѣколко минути въ молитвено мълчание

На другия день потегляме обратно. Никой не би искалъ да се върне, но тжгата по родителитѣ ни кара да се простимъ съ Балкана и останемъ съ хубавитѣ и мили спомени за всичко, що видѣхме въ него. Потеглихме обратно къмъ Вар-

на, презъ Казанлъкъ. Иде ми да прегърна на прощаване родния Балканъ, защото сега той е много по-милъ и по-близъкъ до сърдцето ми. Досега азъ не го познавахъ, а само бѣхъ слушала за него. Колко хубости криелъ той! . . .

Влакътъ ни носи къмъ скжпата ни Варна. Съ обгорѣли лица, радостни и бодри, ние летимъ къмъ домоветѣ си. Мрѣква. Ето и очертанията на Варна. Стотици запалени лампи се оглеждатъ въ морето. Влакътъ тържествено влиза въ гарата, изпѣшква тежко и спира. Едно мощно „ура“ се изтрѣгва отъ гърдитѣ ни. Нашитѣ близки ни чакатъ . . .

Лека нощъ!

Клишетата за „Снопче“ сж рисувани отъ ЗЛАТИ ПОПОВЪ, учителъ при у-ще „Царъ Симеонъ“ гр. Варна.

СЪОБЩЕНИЯ

Уредниците на „Снопче“ честитят най-сърдечно Новата година и Рождество Христово на малките си читатели и техните близки и им пожелават щастие и здраве по случай празниците.

Брой 1 на вестника ни е изчерпан. Той излезе въ 4500 екземпляра и просто бърше разграбен. Настоящият брой излиза въ 7000 екземпляра. Той ще се изпраща и на учениците от Провадийска околия.

„СНОПЧЕ“ се урежда съ съдействието на Варненскитъ околийски училищни инспектори В. Черневъ и Т. Димитровъ и съ съдействието на Провадийския околийск. инструкторъ Т. Божиновъ, който издаваше „Жетварче“.

Благодаримъ на всички учители и ученици от околията, които ни дадоха съдействие при разпространяването на „Снопче“.

ВЪ МНОГО училища откълещията и класоветъ сж си избрали деятели, които разпространяватъ в-ка. Другаде пъкъ сж избрали касиери, които предварително събиратъ по 1 лв. за следващия брой на „Снопче“. На всички благодаримъ и ги сочимъ за примъръ.

ИЗПРАЩАЙТЕ ни повече съчинения! Всѣко хубаво съчинение ще чака реда си и ще бжде отпечатано. Въ идущия брой ще дадемъ съчинения главно въ връзка съ ваканцията и празниците.

НЕ ПРЕПИСВАЙТЕ! Вече получихме съчинения, които сж преписани. Разбира се, че такива съчинения нѣма да помѣстваме.

ВСИЧКИ ученически съчинения да се изпращатъ, следъ като бждатъ прегледани и подписани отъ учителъ, за да се знае, че

наистина сж работа на ученици. Съчинения, върху които нѣма подписъ на учителъ, нѣма да бждатъ разглеждани

НЕЛАТЕЛНО е при всѣко училище да има учителъ — дописникъ, който да събира и ни изпраща ученическите съчинения

ПОЛУЧИХА се отъ малките ни читатели много задачи и кръстословици. Ако речемъ да ги помѣстимъ всичките, трѣбва да издадемъ вестника въ 50 страници.

Пращайте по малко задачи, а повече съчинения!

Отчитайте на време сумитѣ!

ВСИЧКО, което се отнася за „Снопче“, изпращайте на адресъ: Йорданъ Недковъ, директоръ на у-ще „Царъ Симеонъ“ въ гр. Варна.

Чакаме съчинения отъ селата!

Изъ нивота на училищата

НА 8 ДЕКЕМВРИЙ, тази година — денъ на св. Климента — училище „св. Климентъ“ въ гр. Варна отпразднува патронния си празникъ. Въ забавата взеха участие: ученическия хоръ и много ученици и ученички съ декламации и четива. Ученикътъ отъ II класъ Маринъ Караманлиевъ прочете краткъ докладъ за дѣлото на св. Климента. Учениците отъ III отделение представиха сценката „Бабинитъ внучета“.

Вечерята биде чествуванъ отъ учителския съветъ и родителско учителския комитетъ при училището напущналиятъ учителъ Михаилъ Николовъ.

НА 27 НОЕМВРИЙ т. г. училището „Св. Караджа“ въ гр. Варна бѣше посетено отъ група германски учители начело съ водача имъ г-нъ Вехтлеръ, председателъ на Съюза на германскитъ учители.

Гоститѣ бѣха придруже-

ни отъ г-нъ проф. Консуловъ — председателъ на Просвѣтния съюзъ въ България, главния инспекторъ при Министерството на народното просвѣщение, г-нъ Славчевъ, Шуменския областенъ училищенъ инспекторъ, г-нъ Павелъ Михайловъ и много др. гости.

Гоститѣ разгледаха уредбата на училището и бѣха приветствувани отъ ученичките Зонка Петкова и Руска Димитрова, едната облѣчена въ добруджанска носия, а другата — въ македонска. Ученичката Зонка Петкова съ хубавъ и цвѣтистъ езикъ поздрави гоститѣ.

Тя поднесе на г-нъ Вехтлеръ букетъ отъ живи цвѣта, а ученикътъ Василь Миховъ издекламира съ чувство хубавото стихотворение „Паисий“.

На излизане гоститѣ бѣха изпратени съ химна на Добруджа и съ мощно „ура“.

По лицата на гоститѣ се четѣше голѣмо задоволство отъ хубавото посрѣщане, което имъ се направи.

— о —

Ученическите д-ва при у-ще „Царъ Симеонъ“ въ гр. Варна развиватъ похвална дейность. Отъ началото на учебната година до сега сж уредени 9 дружествени събрания, на които сж изнесени много и интересни беседи отъ ученици. Дружествата подготвятъ усилено и своите забави. Класните деятели сж образували въ класоветѣ си комитети, които се грижатъ за подпомагане бедните ученици. Въ много класове се носятъ закуски, дрехи и обувки. Учениците даватъ помощта си и при събирането на доброволния членски вносъ къмъ родителско учителското сдружение. До сега сж записани около 12,000 лв. чл. вносъ.

На 4 декември Християнското д-во изнесе добре подготвено утро, което се откри съ хубава речъ отъ ученичката Виолетка Стоянова.

лѣмъ черъ автомобилъ. Момчето подаде глава изподъ чергата и скочи право. Моторната кола се плъзна надолу, залюля се, криана покрай воловетъ прѣстѣ пороя и леко изплъзъ отъждъ. Шомъ излѣзе на равенъ пѣтъ, автомобилътъ спрѣ, и отъждре скочиха двама души.

Единиятъ бѣше сухичкъ младъ човѣкъ съ сини очи и каскетъ на главата.

— Затънахте, а, бабо? — рече той.

— Затънахме, синко! Добитчетата ни сж слаби и не могатъ да изтеглятъ колата, не зная какво ще правимъ...

Двамата пѣтници се посъветваха тихо помежду си. Сетне доближиха задните колелета и почнаха да тикатъ.

— Карай, бабо, воловетѣ!

Бабата шибна добитчетата, и тѣ, като усѣтиха, че имъ е дошла помощъ, засилиха се и изтеглиха колата на другия брѣгъ.

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Мравки скотовѣдци. Да, деца, точно така! Не само хората отглеждатъ млѣчни крави, но и мравките. Има мравки, които отглеждатъ особенъ видъ въшки. Въшките се хранятъ съ листата или корените на растенията. Тѣ изпуцатъ сокъ, който мравките обичатъ да смучатъ. Когато въшките свършатъ храната си, мравките имъ донасятъ отъ другаде, или ги премѣстватъ, т. е., грижатъ се за пашата имъ. Има и мравки — земедѣлци. Тѣ пъкъ си сѣятъ разни треви заради семената имъ.

Тѣлесната топлина на здравия човѣкъ достига до 37 градуса. При боленъ човѣкъ тя се повишава до 40—41 градуса. Тѣлесната топлина на птиците е 40 гр., а когато мѣтятъ, достига до 44. Топлината на рибите и жабите е около 14—15 градуса.

Облѣкло отъ стѣкло нѣсятъ вече американците и англичаните. Колкото и чудно да ви се вижда това, то е вѣрно. Дрехите, направени отъ стѣкло, държатъ презъ лѣтото хладно, а презъ зимата — топло. Тѣ сж и много здрави. Лошото е, че още ги нѣма у насъ. Дано по-скоро дойдатъ, защото тогава нѣма да се виждатъ голи колѣне...

При разходките си често намирате хубави гѣби, които ви се ще да опитате. Не яжте НИКОГА такива гѣби, преди да попитате повъзрастенъ отъ васъ, защото много отъ тѣзи гѣби сж силно отровни, а вие не ги познавате.

Двамата непознати пѣтници останаха на другия брѣгъ съ изкаляни дрехи и рѣце. Бабата се обърна къмъ тѣхъ:

— Господъ здраве да ви дава, момчета! Вие откъде идете?

— Отдалеко, бабо, чакъ отъ София. А ти защо ходишъ сама по къра? Кѣде е бащата на туй юначе?

— То си нѣма бащица. Сираченце е. Неговиятъ баща лани, като копаше прѣстъ, го затисна прѣстницата, а майка му сега шета въ къщи. Ние пъкъ съ него ходихме да вадимъ картофи. Охъ, че добра стока извадихме, ама нѣма кой да я купи. Нищоичко не можаме тазъ есенъ да продадемъ.

Не зная, съ какво ще купимъ учебници на внучето.

— Какъ му е името?

— Матейчо.

— Матейчо, — викна синеокиятъ, — ела тука при мене! Матейчо скочи отъ колата, запретна си крачолитѣ и прѣцапа пороя.

Като четете разни книжки, ще срещнете, че разстоянието по вода не се мѣри съ километри, а съ морски мили. Една морска миля има 1852 метра.

За единъ часъ на земното кжлбо се раждатъ 5400 души и умиратъ 4600.

ЗАДАЧИ, ГЛАВОБЪЛСКИНИ И КРЪСТОСЛОВИЦИ

За да дадемъ възможность на повече ученици да разрешатъ задачите отъ бр. 1 и да участвуватъ въ състезанието за наградитѣ, ще съобщимъ решенията на задачите въ брой 3.

Сега ви даваме следните нови задачи:

Задача 7.

Въ 1 дума се съдържатъ следните думи: 1) подострено дърво, 2) обръщение къмъ момченце, 3) замръзала вода, членувана съ скжсенъ членъ и 4) съюзъ. Коя е думата?

Задача 8.

Кои прелетни птици летятъ на северъ, вмѣсто на югъ?

Ангелъ Каралийчевъ

Помощъ

Бѣше късна есенъ. Надъ посърналата Дунавска равнина духаше хладенъ вѣтръ. Прѣскаше дребенъ дъждецъ — обложникътъ, който пои заровенитѣ отъ ралото житни семена. Капѣха последните жълти листа отъ дърветата. Далечно, въ една закътана между хълмоветъ долина, димѣше малко селце, забулено въ синя мъгла.

Надолу по разкаляния селски пѣтъ бавно скрибуцаше закъснѣла волска кола. На колата стоеше една стара жена, наметната съ кълчишно чердже. Задъ нея се бѣше сгушило едно малко момче съ почернѣло лице. То подаваше изподъ черджето главичката си, и голѣмитѣ му очи свѣтѣха. Старата се връщаше отъ къра. Тя бѣше ходила долу въ ливадето да

вади картофи съ внучето си и сега караше колата къмъ село. На лесата се клатушкаха три кошници и единъ човалъ — пъленъ съ едъръ земенъ плодъ. Колата навали въ една долчина, предъ която течеше шуменъ и мѣтенъ порой. Отъ дъжда пороятъ бѣше придошелъ, влѣчеше царевична шума, сухо дръже отъ тикви и грозно бучеше. Когато добиткътъ нагази въ пороя, предните колела затънаха до главините, и хомотътъ почна да пращи. Слабитѣ воловци, които бѣха уморени отъ тежкия лѣтенъ трудъ, напегнаха последните свои сили, ала не можеха да изтеглятъ колата на другия брѣгъ. Спрѣха въ пороя, нагазили до колѣне, и почнаха тежко да дишатъ.

Старата жена и детето безпомощно се озѣрнаха. Наоколо нѣмаше жива душа. Само гарвани грачеха въ близката лешникова горица. Тѣмко въ туй време отсреща се зададе го-

Младиятъ непознатъ плъхъникъ брѣкна въ джеба си, извади петстотинъ лева и му го подаде.

— Вземи тѣзи пари и ги дай на майка си да ти купи обувки и учебници.

Детето пое паритѣ, обърна се, па сграби ржката на чудния човѣкъ и я цѣлуна. Бабата видѣ и остана поразена.

— Хайде, сбогомъ, бабо! — извика щедриятъ пѣтникъ и трѣгна къмъ автомобила.

— На добъръ часъ, синко, кой си ти?

— Единъ човѣкъ, единъ българинъ — отвърна синеокиятъ пѣтникъ и се качи въ автомобила.

Тоя българинъ бѣше царъ Борисъ.

ПЕЧАТНИЦА
Д. ТОДОРОВЪ
ВАРНА, ул. Единъ 22 Тел. 216